

הדרכת גננות מספר 4

16.6.20

אחד מתפקידי החינוך הוא לאפשר לילדים לעצב את עצמם בילדות ואחרי זה בבגרותם. זה קורה באמצעות עשייה, חשיבה והתפתחות המערכת הרגשית עם מזון המתאים לכל תקופה. ואנו מתכוונים לא בהכרח למזון כאוכל אלה למזון לנפש.

הילד מקבל את המזון המתאים באמצעות סיפורים ושירים שמדברים לנפשם.

דיברנו על החשיבות של הסיפור כמקנה ערכים לא בצורה ישרה. נתנו את הדוגמא של הסיפור הענק בגנו שעובד על הקונפליקט שיש לילד בין לשתף את הרכוש שלו לבין לשמור עליו רק בשביל עצמו.

שאלנו את עצמנו איך אני משפיעה על הילדים שאני עובדת איתם כדי שהם יהיו מי שהם.

התשובות של הגננות היו

1. לתת להם משחקים לא קונבנציונאליים.

2. דרך סיפורים ושירים שאפשר להמציא לסיטואציות שונות.

3. לתת להם את החופש לשחק במה שהם רוצים.

דיברנו על השינוי כחלק משמעותי בחינוך הילדים ואיך הילדים משתנים מיום ליום.

התשובה היא המקום מנוחה הזמני של השאלה. לחיות את השאלה.

כי כל יום נראה את הדברים אחרת. שאלתי את הגננות איזה שאלות הן שואלות את עצמן

1. האם הילד מודע למה שהוא או היא עושה?

2. האם הם מרגישים בטוחים, האם הוא רעב, או צריכה שנחליף לה חיתול?

3. איזה משחק אני יכולה להביא לילד שיאתגר אותו?

4. מה עובר לכל ילד בראש?

5. האם הם מתייחסים לחפץ כמוני?

6. האם הילדים מבינים מה שאני אומרת?

7. איך הם רואים אותי?

8. איזה חלומות ילדים חולמים?

9. האם הטמפרטורה של הגוף שלהם שונה משל מבוגר? והאם זה משתנה מילד לילד?

10. האם תינוקות חושבים במילים?

11. מה עוד אני יכולה לעשות כדי לעניין את הילדים?

דיברנו על חשיבות בקיעת השיניים בתינוקות. לשיניים חותם האינדיבידואל. התפתחות השיניים היא מקבילה לעיצוב האינטנסיבי של הגוף. זה קורה עד גיל 6 או 7 שמתחלפות השיניים.

בקיעת השיניים גם מקבילה את כניסת האני בגוף הילד. הגוף זה הבית שלו והוא לאט לומד לחיות בו.

בגלל זה הילדים חולים הרבה. כי כך הגוף מתעדכן כל פעם. ילד שלא נותנים לו להיות חולה ולעלות חום הוא מתקשה להשלים את התהליך של בניית האני שלו בתוך הגוף.

לפעמים רואים שילדים שלא היו חולים בילדות חולים כשהם מבוגרים.

התינוק האנושי הוא הכי פחות "גמור" בטבע.

בשנים הראשונות הוא מתעצב באופן לא מודע.

כשהשיניים מתחלפות זה בא להגיד לנו שאותו תהליך אינטנסיבי של עיצוב מתקרב לסיומו.

הקראנו שוב תצפיות על ילדים.

הבנו שבאמצעות תצפית אני יכולה ללמוד יותר עמוק את הילד.
לראות את הקשיים שלו בזכוכית מגדלת. את ההתפתחות שלו בפרטי
פרטים.

מה לקחנו?

1. ההבדלים בחום הגוף של הילדים.
2. שכשילד בוכה צריך להתערב בצורה אמפאטית, שהוא יבין שאני
לגמרי איתו.
3. הבנתי יותר את הפיזיולוגיה של הגוף של הילד.
4. שלעבוד עם ילדים זה מורכב מאוד ושצריך לשים לב איך נותנים
לכל אחד את מה שהוא צריך